

בתי המשפט

בשא 167470/03		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
א 36839/03			
28/08/2003	תאריך	כב' השופטת גרוסמן נועה	בפנ
	:		י:

בעניין:

עו"ד זאב משה בן דורי

המבקש

נגד

אבי קורצברג

המשיב

רוני אילן

ע"י ב"כ עו"ד

החלטה

בפני בקשה לאיסור פרסום.

התביעה העיקרית הוגשה ביום 4.6.03 ועניינה לשון הרע והוצאת דיבה.

התובע/המבקש עותר לפיצוי כספי בסך 150,000 ₪.

לטענתו, עלב בו הנתבע/המשיב, בפרהסיה תוך שהוא משמיע כלפיו אמירות בוטות המתייחסות לכאורה לנטייתו המיניו.

המבקש הינו פרקליט במקצועו, אשר ייצג לקוח בהליכים משפטיים כנגד המשיב.

לגירסת המבקש, עם סיום הדיון המשפטי, במסדרון היכל המשפט השתלח בו המשיב במילים קשות המטילות דופי ביכולתו המקצועית של המבקש, אך בעיקר מתייחסות לנושא המיני.

התייחסות כזו, מצאה ביטוי בכל הדיונים המשפטיים שהתקיימו בין הצדדים.

עם סיום ההליך ביום 12.6.03 הגיעו הדברים לשיא, לגירסת המבקש.

המשיב הטיח בו דברי בלע במסדרון ביהמ"ש אשר היה הומה קהל.

המבקש ציטט בבקשתו דברים, שלגירסתו, נאמרו לו, הנוגעים לנטיות המיניות הנטענות.

המבקש סבור כי באמירות אלה, התכוון המשיב לבזותו בעיני הציבור, אשר נכח בהיכל ביהמ"ש, לרבות קהל לקוחותיו ועובדיו של המבקש.

זוהי מהות התביעה לפיצויים בגין עוולת לשון הרע.

בעתירה הנוכחית המונחת בפני, להטלת צו איסור פרסום, מציין המבקש, כי אם יינתן פומבי להליך הנוכחי, הוא עשוי להינזק.

מהות התביעה היא כנגד ביטויים פוגעים ועולבים שנאמרו למבקש.

אם ינתן פומבי לעצם התביעה, חושש המבקש כי הפרסום יגרום לו נזק כפול ומכופל.

במקום הושטת סעד מביהמ"ש, בדרך של תובענה, ימצא המבקש ניזוק מעצם הפרסום על התובענה ותוכנה.

נדרשה תגובת המשיב. בינתיים, כסעד זמני. הוריתי ביום 10.6.03 על מתן צו איסור פרסום במעמד צד אחד בלבד.

תגובת המשיב הוגשה ביום 6.7.03 ובה התנגד המשיב למתן צו איסור פרסום.

המבקש בחר שלא להגיש תגובה שכנגד, ולפיכך, הנני ליתן החלטתי, על יסוד עמדות הצדדים כפי שהובאו בפני.

עמדתי היא, כי יש לדחות את הבקשה למתן צו איסור פרסום.

עיקרון פומביות הדיון, הוא עיקרון על במשפטנו.

סעיף 3 לחוק יסוד השפיטה, קובע זאת במפורש:

"פומביות הדיון - בימ"ש ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת, לפי חוק".

סעיף 68 לחוק בתי המשפט נוסח משולב, תשמ"ד-1984 קובע אף הוא בסעיף קטן א' שם :

"בימ"ש ידון בפומבי".

בסעיף קטן ב' שם, נקבעו חריגים מיוחדים, המצדיקים קיום דיון בדלתיים סגורות כדלקמן :

1. לשם שמירה על בטחון המדינה.
2. לשם מניעת פגיעה ביחסי חוץ על המדינה.
3. לשם הגנה על המוסר.
4. לשם הגנה על עניינו של קטין או חסר ישע כהגדרתו בסעיף 368 א' לחוק העונשין התשל"ז-1977.
5. לשם הגנה על עניינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי החוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח-1998.
6. (בוטלה).
7. הדיון הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חופשית או מלהעיד בכלל".

לטעמי, אף אחת מהחלופות המנויות לעיל, אינה חלה במקרה דנן.

אם תמצוי לומר, כי חל כאן סעיף קטן 3 והוא הגנה על המוסר, נאמר כי נטייתו המינית של אדם, אינה בגדר בעיה מוסרית.

גם אם תמצוי לומר, כי חל כאן סעיף קטן 7, הרתעת עד - המבקש - מלמסור עדות, נאמר כי חזקה על המבקש שהוא פרקליט במקצועו, ואדם בגיר, כי ידע לערוך את האיזונים הראויים.

החיקוק הספציפי הינו, חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965, סעיף 21 שם.

סעיף זה קובע סייג לפרסום ההליכים, כדי להגן על בעלי דין מפני פרסום הליכים בתביעת לשון הרע.

ברם, סעיף זה, מעניק לביהמ"ש את שיקול הדעת לבחון את הסוגיה הספציפית ואת הסכנה השקולה בפרסום, מול עיקרון פומביות הדיון.

בתיק ע"א 2800/97 ליפטון ואח' נ. גהל ואח', פ"ד נג(3) עמ' 714 נשקל עיקרון פומביות הדיון מול זכויות מתחרות כגון, הזכות לפרטיות. נאמר שם :

"עיקרון פומביות הדיון הוא בעל מעמד חוקתי בהיותו מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד השפיטה והוא מהווה מרכיב מרכזי במשטר הדמוקרטי.

הקפדה מירבית עליו מהווה תנאי הכרחי לשמירה על תקינות ההליך השיפוטי ועל אימון הציבור בבתי המשפט.

עיקרון פומביות הדיון אף כולל את החופש לפרסם ברבים את הנעשה בביהמ"ש. כלומר, ביסודו עומד גם חופש הביטוי, שהוא עצמו ניצב בראש החירויות שעליהם מבוססת תשתית הדמוקרטיה של המדינה...

בהתנגשות בין זכויות מתחרות לבין עיקרון פומביות הדיון, נשמר לעיקרון פומביות הדיון מעמד בכורה של זכות עילאית.

הכלל הבסיסי הוא שאין פוגעים בעיקרון פומביות הדיון לרבות בדרך של איסור פרסום פס"ד, אלא על יסוד הוראה מפורשת בחוק או על פי החלטת ביהמ"ש מכח עילות מפורשות שנקבעו בסעיף 68 לחוק בתי המשפט.

מקום שבו נתון לביהמ"ש שיקול דעת לאיסור פרסום פס"ד או לפגוע בדרך אחרת בעיקרון הפומביות, לעולם, תיטה הכף אל עבר פומביות הדיון".

ראה, שם, החל מעמ' 718 שם של פס"ד מול האות ד' ועד עמ' 719 מול האות ב'.

בתיק רע"א 3614/97 דן אבי יצחק, עו"ד נגד חב' החדשות הישראלית בע"מ פד"י נג (1) עמ' 26 נדונה משמעות איסור הפרסום בתביעת לשון הרע מול עיקרון פומביות הדיון.

נאמר שם, כי שורשיו של עקרון פומביות הדיון המונחים על כף המאזנים, האחת נטועים שיקולי מדיניות ציבורית ראויה, ולא דווקא באינטרסים הפרטיים של בעלי הדין. עיקרון זה הועלה, בשיטת המשפט הישראלי, למעלת עיקרון חוקתי הקבוע בס' 3 לחוק יסוד: השפיטה. זכות הציבור לדעת אף היא רציונאל לעיקרון פומביות הדיון. עיקרון זה שעל חשיבותו הרבה אין עוררין מקדם במשפטי לשון הרע, גם את ההגנה על האינטרס הפרטי של הנפגע מפרסום לשון הרע, שכן, יש בפרסום דבר הגשת התביעה או כתב האישום לתת ביטוי למחאתו של הנפגע על הפרסום הפוגע. האינטרס המונח על כף המאזנים השניה הוא ההגנה על שמו של אדם הנוגע במשפט. ככלל ההגנה על שמו הטוב של אדם היא זכות יסוד שאינה זקוקה לצידוקים חיצוניים תועלתיים ואף הוכרה כזכות יסוד בס' 3 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. בית המשפט העליון ציין כי קיימת סכנה לפגיעה בשמו הטוב של אדם גם בהליך שיפוטי רגיל ועל אחת כמה וכמה שסכנה זו קיימת בתביעת לשון הרע. הסכנה המוגברת לפגיעה בשמו הטוב של אדם אשר הגיש תביעת לשון הרע אסויה להרתיע תובעים פוטנציאליים מהגשת תביעה לשם הגנה על זכויותיהם.

מתקיים יחס של תלות הדדית בין חופש הביטוי לבין עיקרון פומביות הדיון. מניעת פרסום באמצעי התקשורת, על המתרחש בהליך שיפוטי פוגעת בחופש הביטוי. עם זאת קיים חשש שפרסומים אודות הליכים משפטיים ישמשו כלי על מנת לחזור על לשון הרע ואף להחמירה. לכן, אמר בית המשפט העליון בתיק רע"א 3614/97 הנ"ל, כי רק אם בית המשפט ישתכנע כי צפויים פרסומים, אשר יפגעו באופן קשה בשמו הטוב של התובע, ראוי לשקול מתן צו לאיסור הפרסום. לא בכדי, נמתחה האבחנה לעניין סי' 21

לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה - 1965, בין משפט דיבה בעל אופן ציבורי, לבין משפט דיבה שעניינו צינעת הפרט. כבי השופט שטרזברג כהן סברה שם כי נדרשת הוכחה בדבר סיכון מוחשי לפגיעה קשה ובלתי מוצדקת בשמו הטוב של התובע על מנת שינתן צו איסור פרסום.

בתיק ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח', פד"י מט(2), עמ' 843, אמר ביהמ"ש העליון, שם בעמ' 854 מול האותיות א'-ב':

"במשפט דיבה מתגוששים שני אינטרסים: שמו הטוב של אדם - מזה, וחוש הביטוי - מזה. אף ששמו הטוב של אדם הוא ה"נכס" היקר לו מכל, מחייב חופש הביטוי שהוא נשמת אפה של הדמוקרטיה, שלא לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע. שכן, האמת שאותה מחפשים היא זו העולה מהחלפה חופשית של דעות והשקפות ולא מדיכוי (עצמי או חיצוני) של דיבור זה או אחר ... המתח המתמיד הקיים בין האינטרס הציבורי לחופש הביטוי, המבקש להקריב את שמו הטוב של האדם על מזבח החלפתן החופשית של דעות, לבין אינטרס הפרט לשמו הטוב, המסרב להעקד על מזבח זה, מקשה על תיחום גבולותיו של "חופש לשון הרע". האיזון הראוי בין שני האינטרסים המתנגשים הוא הקו המנחה, וקביעתו מודרכת, בין היתר, ממנהות הפגיעה, ממדינתה וממהותו של הנפגע".

המבקש, בעניינינו, הוא פרקליט במקצועו.

הוא טוען, כי הדברים שהטיח בו המשיב, באשר לנטיותו המיניות, לכאורה, במסדרון ביהמ"ש ובנוכחות קהל רב פוגעים בו, קל וחומר בהיותו עו"ד.

ברם, ביהמ"ש העליון קבע כי עובדת היותו של אדם עו"ד במקצועו, אינה מקנה לו זכות מיוחדת, ר' בג"צ 6005/93 ד"ר משה עליאש, עו"ד ואח' נ' השופט שמואל צור פד"י מט(1), עמ' 159.

שם נסבה העתירה על נוהל העבודה הקודם של ביהמ"ש העליון, לפיו ביהמ"ש העליון אינו מפרסם את שמו של עו"ד, שהוא בעל דין, בערעור לפי חוק לשכת עוה"ד התשכ"א-1961.

ביהמ"ש העליון ניתח את שורשי הנוהל האמור.

הנוהל האמור נקבע בזמנו עמ"נ למנוע מעוה"ד, וביניהם גם כאלו שזוכו בדינם, נזקים קשים ובלתי הפיכים, אפילו אם קיימת בנהל זה גריעה לפומביות הדין.

ביהמ"ש העליון מצא שם, כי אין הוראה בדין שעל פיה נסמך האיסור להדפיס את שמו של עוה"ד בפסק דינו של ביהמ"ש העליון. הוא מצא כי יש בכך להביא למסקנה כי אין יסוד גם להוראה שבנוהל, האוסרת את איזכור השם ברשימה המשפטית המתפרסמת מדי שבוע.

בעמ' 166 שם, אמר כבי השופט גולדברג:

"... לא ניתן לאסור פרסום שמו של עורך הדין (בכפוף לחריגים הקבועים בחוק) והיא מתחייבת עם הכלל כי הכל שווים בפני החוק, ואין עורכי הדין מופלים לטובה בבית המשפט לעומת מתדיינים אחרים. דמו של עורך הדין אינו סמוך יותר מזה של מערערים או משיבים אחרים בערעורים פליליים, שאף הם אמורים להיפגע מכך ששמותיהם מופיעים בפסקי דין שמתפרסמים".

המשמעות השלילית שהמבקש מייחס לטענות בדבר נטייה מינית, מסופקת. הפסיקה עצמה התירה בנטייה חד-מינית לצורך משפט ארצנו, והקניית זכויות משפטיות שונות. ר' בג"צ 721/94 אל-על נתיבני אוויר לישראל בע"מ נ' יונתן דנילוביץ' פד"י מח(5), עמ' 749. וכן, בג"צ 1779/99 ניקול ברנר - קדיש נ' שר הפנים פד"י מד(2), עמ' 368.

מכאן, אינני רואה מקום לסטות מעקרון פומביות הדיון בנסיבות תיק זה.

סיכום:

הבקשה נדחית, הוצאותיה יישקלו במעמד פסה"ד.

ניתנה היום ל' באב, תשס"ג (28 באוגוסט 2003) בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים

גרסמן,	נועה
	שופטת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח